

Ik ben vijfendertig en heb een knobbel van het formaat ping-pongbal in mijn borst en tot ik weet wat het is, ga ik me er geen zorgen over maken. Ik heb nog een week vakantie, waarvan ik nog één avond in Frankrijk zal doorbrengen en maandag ga ik wel naar de huisarts. Deze dag begon nog wel zo leuk. Wat zeg ik, de hele week was één groot feest. Zes vrienden (twee stellen, één mannelijke vrijgezel, hoera, en ik), een groot huis met zwembad in Zuid-Frankrijk, heel veel wijn en borrelmomenten en drie cd's vol met tv-tunes. Ik kan niet zeggen wat ik fijner vind: het zwembad of de grote tafel die in de schaduw staat onder de platanen. Of toch de tuin met meer speelgoed voor volwassenen dan je bij Center Parcs voor kinderen vindt? Tafelvoetbal, een basketbalveldje, tafeltennistafel, volleybalnet in het zwembad en zelfs een dartboard. Alle dagen eindigen hier, onder de platanen, met lege flessen, volle glazen, banaan met chocolade op de barbecue en het raden van tv-tunes. In volmaakte harmonie met elkaar. Althans, als we niet voor het eten al ruzie hebben over wie er het beste kan barbecueën (de mannen of de vrouwen), hoe je een foto kan maken van de maan (ik denk het beter te weten

dan Jelle, met mij de enige vrijgezel) of wie er die avond op de pull-out sofa moet. Echt, het Big Brotherhuis is er niks bij. Maar afgezien hiervan is het de perfecte vakantie. Tot ik op de laatste dag bedenk dat mijn borsten ook wel een kleurtje kunnen gebruiken. Naar goed Nederlands gebruik moeten we bruin terugkomen van een vakantie in een zonnig land. Dat hoort zo, anders lijkt het voor de buitenwereld alsof je geen leuke vakantie hebt gehad. Zon is er in overvloed en nog gratis ook, dus bruin worden is niet al te ingewikkeld. Wijs geworden door vele jaren onbeschermd in de zon met weinig charmant resultaat (een kreeft was er niks bij), smeer ik dit keer wel mijn blanke borsten in. Dan voel ik het. Iets wat ik, achteraf gezien, misschien onbewust al vaker had gevoeld. Maar dat ik weer net zo snel vergat als ik het voelde. Dit keer niet. Nu ik me zo insmeer, is het te duidelijk aanwezig om te negeren. Een pingpongbal. In mijn borst. Voor ik het weet, flap ik het er ook uit. 'Er zit een knobbeltje in mijn borst.' Het was niet het feit dat mijn twee vriendinnen direct opkeken en me enigszins geschokt aankeken dat me deed beseffen dat dit meer was dan zomaar een willekeurig bultje. Het was het feit dat ik me realiseerde dat dit écht was. Er zat iets in mijn linkerborst dat, en dit wist ik zeker, zelfs zonder te voelen, niet in mijn rechterborst zat. Er zat iets wat daar niet hoorde. Het moet bijna lollig geweest zijn, twee halfnaakte vrouwen om de derde heen, als Ellen en Eef niet zo verschrikt naar me hadden gekeken. Ik vraag me wel eens af hoe het komt dat je direct het juiste woord bij zoiets weet. Waarom zei ik niet dat ik een bobbel of een bultje voelde? Hoe wist ik dat ik in dit geval, dit hoogst uitzonderlijke geval, het woord knobbeltje moest gebruiken? Zonder te weten wat het is, zonder er ooit

een gevoeld te hebben, wist ik dat dit een knobbel was. Maar goed, een knobbel is geen knobbel zonder de bevestiging van een andere vrouwenhand. Dus voelde Ellen. En daarna Eef. Normaal gesproken doe ik er een moord voor om gelijk te krijgen. Dit keer niet. Natuurlijk hebben we na het voelen gezegd dat het van alles kon zijn. Dat dit niks te betekenen had. De moeder van Eef had dit zo vaak en het bleek altijd om een cyste te gaan. Maar ik moest toch maar direct een afspraak met mijn huisarts maken. Zoiets had ik zelf ook al bedacht dus terug in de villa belde ik Zus om te vragen of ze voor maandag een afspraak bij de huisarts kon maken. Liefst in de ochtend, niet te vroeg want ik had hierna nog een week vakantie en ging zondag misschien nog wel op stap. De kroeg in voor een zondagmiddagborrel en als dat gezellig is en uit de hand loopt, je weet maar nooit, dan is vroeg wel heel erg vroeg. Maar ook niet te laat want ik moest die maandag om 15.00 uur golfen en die afspraak had ik met moeite gemaakt dus ideale tijd zou zijn een uurtje of elf.

Zoveel prioriteit heeft de pingpongbal nu ook weer niet. Sms'je even later van Zus: 'afspraak staat om 14.10.' Irritatie bij mij, dat is niet de beste tijd, heeft ze niet goed geluisterd of zo? Ik sms terug: 'sorry, 15.00 golf rnbr. moet max 14.00 weg. verzetten please?? kan evt. ook dnsdg. Kus Je Zus.' Ik heb later nooit gevraagd wat zij op dat moment dacht.

Het is vreemd, maar vanaf het moment dat je weet dat er iets zit, ga je het ook voelen. Zei ik die middag nog tegen Eef en Ellen dat ik er geen last van had, vanaf dat moment voel ik het ding branden en ook letterlijk zitten. Ik voel dat er iets in mij groeit, snel of langzaam, dat maakt niet uit. Wat het ook

is, ik wil het zo snel mogelijk weg hebben. Het lijkt wel of er in het akelig dunne Franse matrasje allemaal knobbels zitten. Ik verschuif van mijn linker- op mijn rechterzijde en maak mijzelf wijs dat ik niet kan slapen omdat het mijn laatste avond in Frankrijk is.